ยุทธศาสตร์ที่ 1
ยกระดับการผลิตบัณฑิต นวัตกรสังคมตามมาตรฐานวิชาการและวิชาชีพ

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ 1.1 ผลิตบัณฑิตครูและบุคลากรทางการศึกษา มีความเชี่ยวชาญและมีคุณภาพตามมาตรฐานวิชาชีพ ที่มีทักษะตอบโจทย์วิถีชีวิตคนยุคใหม่และเป็นนวัตกรสังคมเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

กลยุทธ์ที่ 1.1.1 ส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 และการเป็นผู้ประกอบการ

ตัวชี้วัดที่ 1	**ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี**
หน่วยวัด: ร้อยละ	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล:** ปีการศึกษา. 2568
ผู้กำกับ: ผู้อำนวยการสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ **ผู้ดูแล /ดำเนินการ :** รองผู้อำนวยการสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ/คณบดีทุกคณะ **ผู้จัดเก็บข้อมูล:** หัวหน้างานพัฒนาระบบสารสนเทศ/รองคณบดีทุกคณะ/ประธานหลักสูตรทุกหลักสูตร	

คำอธิบาย:

ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดประสิทธิผลของการจัดการเรียนการสอนและการเตรียมความพร้อมบัณฑิตให้สามารถเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยนับจำนวนบัณฑิตปริญญาตรีที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษาที่ผ่านมาและสามารถได้งานทำในองค์กรต่าง ๆ หรือประกอบอาชีพอิสระภายในระยะเวลา 1 ปี นับจากวันที่สำเร็จการศึกษา การมีงานทำหมายถึงการได้รับการจ้างงานในหน่วยงานภาครัฐ เอกชน หรือองค์กรไม่แสวงหาผลกำไร หรือการประกอบอาชีพอิสระที่สามารถสร้างรายได้ให้กับตนเองได้อย่างยั่งยืน การติดตามผลจะดำเนินการผ่านระบบฐานข้อมูลศิษย์เก่า การสำรวจทางโทรศัพท์ การส่งแบบสำรวจออนไลน์ และการประสานงานกับองค์กรนายจ้าง ข้อมูลที่ได้จะถูกนำมาวิเคราะห์เพื่อปรับปรุงหลักสูตรและกิจกรรมการพัฒนานักศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและการพัฒนาท้องถิ่น

สูตรการคำนวณ :

ร้อยละของบัณฑิตที่ได้งานทำ = (จำนวนบัณฑิตที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี / จำนวนบัณฑิตทั้งหมดที่จบการศึกษา) × 100

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

- ☐ รายชื่อบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาทั้งหมด
- ☐ ฐานข้อมูลการติดตามบัณฑิต
- ☐ หนังสือรับรองการทำงานจากนายจ้าง
- ☐ ใบอนุญาตประกอบกิจการ (กรณีประกอบอาชีพอิสระ)

☐ รายงานผลการสำรวจการมีงานทำของบัณฑิต

ตัวชี้วัดที่ 2	**ร้อยละของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีสุดท้ายที่ผ่านการทดสอบทักษะด้านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์การวัดผล CEFR (B1 ขึ้นไป)**
หน่วยวัด: ร้อยละ	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล:** ปีการศึกษา. 2568
ผู้กำกับ: ผู้อำนวยการสถาบันภาษาและการสื่อสาร **ผู้ดูแล/ดำเนินการ:** รองผู้อำนวยการสถาบันภาษาและการสื่อสาร/คณบดีทุกคณะ **ผู้จัดเก็บข้อมูล:** หัวหน้างานศูนย์ภาษาและวิเทศสัมพันธ์	

คำอธิบาย:

ตัวชี้วัดนี้มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้มีความสามารถในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพตามมาตรฐานสากล Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) ในระดับ B1 ขึ้นไป ซึ่งหมายถึงความสามารถในการเข้าใจประเด็นหลักของข้อความที่ชัดเจนในหัวข้อที่คุ้นเคย สามารถจัดการกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นขณะเดินทางในพื้นที่ที่ใช้ภาษานั้น สามารถเขียนข้อความที่เชื่อมโยงกันเกี่ยวกับหัวข้อที่สนใจ หรือคุ้นเคย และสามารถบรรยายประสบการณ์ เหตุการณ์ ความฝัน ความหวัง และความมุ่งหมายได้อย่างสั้นๆ การทดสอบจะดำเนินการโดยสถาบันภาษาและการสื่อสาร โดยใช้เครื่องมือทดสอบที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน เช่น TOEIC, IELTS, TOEFL หรือการทดสอบภายในที่ได้รับการพัฒนาให้สอดคล้องกับมาตรฐาน CEFR การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของบัณฑิตในตลาดแรงงานระดับสากล

สูตรการคำนวณ :

ร้อยละของนักศึกษาที่ผ่านเกณฑ์ = (จำนวนนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายที่ผ่านการทดสอบ CEFR B1 ขึ้นไป / จำนวนนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายทั้งหมด) × 100

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

☐ รายชื่อนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายทั้งหมด

☐ ผลคะแนนการทดสอบภาษาอังกฤษของนักศึกษาทุกคน

☐ เอกสารรับรองมาตรฐานการทดสอบที่ใช้

☐ รายงานการวิเคราะห์ผลการทดสอบ

☐ แผนพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา

ตัวชี้วัดที่ 3	ร้อยละของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีสุดท้ายผ่านเกณฑ์ทดสอบทักษะด้านดิจิทัล IC3 หรือมาตรฐานสากลอื่น
หน่วยวัด: ร้อยละ	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล:** ปีการศึกษา. 2568
ผู้กำกับ: ผู้อำนวยการสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ **ผู้ดูแล/ดำเนินการ:** รองผู้อำนวยการสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ/คณบดีทุกคณะ **ผู้จัดเก็บข้อมูล:** หัวหน้างานพัฒนาระบบสารสนเทศ/รองคณบดีทุกคณะ	

คำอธิบาย:

ตัวชี้วัดนี้มุ่งวัดความสามารถด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาตามมาตรฐาน Internet and Computing Core Certification (IC3) หรือมาตรฐานสากลอื่นๆ ที่เทียบเท่า ครอบคลุมทักษะพื้นฐานด้านคอมพิวเตอร์ การใช้งานอินเทอร์เน็ต และโปรแกรมประยุกต์ต่างๆ รวมถึงการรู้เท่าทันดิจิทัลและการใช้เทคโนโลยีอย่างปลอดภัย การทดสอบจะประเมินความสามารถในการใช้งานระบบปฏิบัติการ การจัดการไฟล์และโฟลเดอร์ การใช้โปรแกรมประมวลผลคำ โปรแกรมสเปรดชีต โปรแกรมนำเสนอ การใช้งานอินเทอร์เน็ตและอีเมล การรักษาความปลอดภัยทางไซเบอร์ และจริยธรรมในการใช้เทคโนโลยี ทักษะดิจิทัลเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการทำงานในยุคดิจิทัลและเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ตลอดชีวิต การมีทักษะดิจิทัลที่ดีจะช่วยเพิ่มโอกาสในการหางานและการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีในอนาคต

สูตรการคำนวณ :

ร้อยละของนักศึกษาที่ผ่านเกณฑ์ = (จำนวนนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายที่ผ่านการทดสอบทักษะดิจิทัล / จำนวนนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายทั้งหมด) × 100

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

- ☐ รายชื่อนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายทั้งหมด
- ☐ ผลคะแนนการทดสอบทักษะดิจิทัลของนักศึกษาทุกคน
- ☐ ใบรับรองผลการสอบ IC3 หรือมาตรฐานสากลที่เทียบเท่า
- ☐ รายงานการวิเคราะห์ผลการทดสอบ
- ☐ หลักฐานการจัดอบรมพัฒนาทักษะดิจิทัลสำหรับนักศึกษา

ตัวชี้วัดที่ 4	**ร้อยละการได้งานทำในพื้นที่หรือภูมิภาคของบัณฑิต**
หน่วยวัด: ร้อยละ	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล:** ปีการศึกษา 2568
ผู้กำกับ: ผู้อำนวยการสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ **ผู้ดูแล/ดำเนินการ:** รองผู้อำนวยการสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ/คณบดีทุกคณะ **ผู้จัดเก็บข้อมูล:** หัวหน้างานพัฒนาระบบสารสนเทศ/รองคณบดีทุกคณะ/ประธานหลักสูตร	

คำอธิบาย:

ตัวชี้วัดนี้สะท้อนบทบาทของมหาวิทยาลัยราชภัฏในการผลิตบัณฑิตเพื่อพัฒนาท้องถิ่นและภูมิภาค โดยวัดจำนวนบัณฑิตที่ได้งานทำในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ได้แก่ จังหวัดสกลนคร หนองคาย บึงกาฬ หนองบัวลำภู อุดรธานี และเลย หรือในจังหวัดใกล้เคียง การทำงานในพื้นที่หรือภูมิภาคจะช่วยขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของท้องถิ่น ลดการอพยพแรงงานไปยังพื้นที่อื่น และสร้างเสถียรภาพทางเศรษฐกิจในระดับครอบครัวและชุมชน บัณฑิตที่ทำงานในท้องถิ่นจะสามารถใช้ความรู้และทักษะที่ได้รับจากการศึกษาเพื่อแก้ไขปัญหาและพัฒนาพื้นที่ของตนเองได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งสามารถรักษาวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นไว้ได้ การติดตามจะดำเนินการผ่านการสำรวจข้อมูลจากบัณฑิตและการประสานงานกับองค์กรนายจ้างในพื้นที่เป้าหมาย

สูตรการคำนวณ :

ร้อยละการได้งานในพื้นที่ = (จำนวนบัณฑิตที่ทำงานในพื้นที่/ภูมิภาคเป้าหมาย / จำนวนบัณฑิตที่ได้งานทำทั้งหมด) × 100

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

- ☐ รายชื่อบัณฑิตที่ได้งานทำพร้อมระบุสถานที่ทำงาน
- ☐ หนังสือรับรองการทำงานที่ระบุที่อยู่ของหน่วยงาน/องค์กร
- ☐ ฐานข้อมูลการติดตามบัณฑิตตามภูมิภาค
- ☐ แผนที่แสดงการกระจายตัวของบัณฑิตในพื้นที่เป้าหมาย

กลยุทธ์ที่ 1.1.2 พัฒนาหลักสูตรเพื่อตอบโจทย์ความต้องการของตลาดงานในอนาคตและการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัดที่ 1	**ร้อยละของผู้เข้าร่วมหลักสูตรระยะสั้นแบบไม่ได้รับปริญญาที่นำความรู้ไปใช้ประโยชน์**
หน่วยวัด: ร้อยละ	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล:** ปีงบประมาณ พ.ศ. 2568
ผู้กำกับ: รองอธิการบดีด้านวิชาการ **ผู้ดูแล/ดำเนินการ:** ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน/คณบดีทุกคณะ **ผู้จัดเก็บข้อมูล:** หัวหน้างานหลักสูตรและมาตรฐานการศึกษา	

คำอธิบาย:

ตัวชี้วัดนี้วัดประสิทธิผลของหลักสูตรระยะสั้นที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้นเพื่อให้บริการวิชาการแก่ชุมชนและสังคม โดยประเมินจากความสามารถของผู้เข้าร่วมในการนำความรู้ทักษะที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการทำงานหรือการดำเนินชีวิต หลักสูตรระยะสั้นครอบคลุม Reskill (การพัฒนาทักษะใหม่), Upskill (การยกระดับทักษะที่มีอยู่), Multi Skill (การพัฒนาทักษะหลากหลาย), และ Soft Skill (ทักษะชีวิต) การประเมินจะดำเนินการภายหลังการจบหลักสูตร 3-6 เดือน ผ่านการสำรวจ สัมภาษณ์ และการติดตามผล โดยพิจารณาจากการนำความรู้ไปใช้ในการปรับปรุงงาน การแก้ปัญหา การสร้างนวัตกรรม การเพิ่มรายได้ หรือการพัฒนาคุณภาพชีวิต ผลลัพธ์จากการประเมินจะนำไปใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรและวิธีการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและชุมชน

หลักสูตรระยะสั้น หมายถึง หลักสูตรที่หน่วยงานจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้เข้าอบรมทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยมีความรู้ ทักษะ ความสามารถในงาน หรือกิจกรรมเฉพาะอย่างที่ตอบสนองความต้องการเฉพาะ เพื่อยกระดับความรู้ ทักษะในการประกอบอาชีพ ที่มีความจำเป็นต่อการพัฒนาตนเองและประเทศในอนาคต โดยมีการออกใบประกาศ/วุฒิบัตร สำหรับผู้ผ่านการอบรม

หลักสูตร Non-Degree หมายถึง การเรียนการสอนนอกเหนือจากภาคปกติ เพื่อพัฒนาทักษะความสามารถ (Reskill/Upskill/New skill) เรียนจบจะได้รับประกาศนียบัตร โดยเปิดโอกาสให้คนทุกช่วงวัยได้รับการศึกษาตามความสนใจ สามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพและในชีวิตประจำวันได้ รวมทั้งสามารถสะสมหน่วยกิตเพื่อรับปริญญาได้

สูตรการคำนวณ :

ร้อยละของผู้เข้าร่วมหลักสูตรระยะสั้นฯ	= (จำนวนผู้เข้าร่วมหลักสูตรระยะสั้น หรือหลักสูตรแบบไม่ได้รับปริญญานำความรู้ไปใช้ประโยชน์ (คน)/ จำนวนผู้เข้าร่วมหลักสูตรทั้งหมด(คน)) × 100

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

☐ รายชื่อผู้เข้าร่วมหลักสูตรระยะสั้นทั้งหมดและรายงานการติดตามและประเมินผลหลังการอบรม

☐ ผลการสำรวจการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ เอกสารหลักฐานการปรับปรุงงาน/กระบวนการจากผู้เข้าร่ว

ตัวชี้วัดที่ 2	ร้อยละหลักสูตรเชิงพื้นที่ต่อหลักสูตรทั้งหมด
หน่วยวัด : ร้อยละ	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล :** ปีการศึกษา 2568
ผู้กำกับ : ผอ.สำนักวิทยบริการฯ **ผู้ดูแล/ดำเนินการ :** รองผอ.สำนักวิทยบริการฯ/คณบดีทุกคณะ **ผู้จัดเก็บข้อมูล:** หัวหน้างานพัฒนาระบบสารสนเทศ/รองคณบดีทุกคณะ/ประธานหลักสูตร	

คำอธิบาย:

ตัวชี้วัดนี้วัดสัดส่วนของหลักสูตรเชิงพื้นที่ต่อหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย โดยหลักสูตรเชิงพื้นที่หมายถึงหลักสูตรที่ออกแบบและพัฒนาขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการเฉพาะของพื้นที่ ใช้ประโยชน์จากทรัพยากร ภูมิปัญญา และศักยภาพของท้องถิ่น เพื่อแก้ไขปัญหาและสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมchน ตัวชี้วัดนี้สะท้อนความสำเร็จของการปฏิรูปหลักสูตรให้สอดคล้องกับพันธกิจของมหาวิทยาลัยราชภัฏในการพัฒนาท้องถิ่น การมีหลักสูตรเชิงพื้นที่จะช่วยผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความเข้าใจในบริบทของท้องถิ่น สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาพื้นที่ได้อย่างเหมาะสมและยั่งยืน ซึ่งเป็นการเสริมสร้างความแข็งแกร่งของเศรษฐกิจฐานรากและสังคมท้องถิ่น

สูตรการคำนวณ :

ร้อยละหลักสูตรเชิงพื้นที่= (จำนวนหลักสูตรเชิงพื้นที่/จำนวนหลักสูตรทั้งหมด) × 100

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

☐ จำนวนหลักสูตรเชิงพื้นที่

☐ ข้อมูลจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมดจากระบบ CHE QA Online

ตัวชี้วัดที่ 3	ร้อยละหลักสูตรที่ชุมชน/ปราชญ์ ผู้ใช้บัณฑิต องค์กร/หน่วยงานในพื้นที่มีส่วนร่วม ในการจัดการศึกษาต่อจำนวนหลักสูตรทั้งหมด
หน่วยวัด : ร้อยละ	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล :** ปีการศึกษา 2568
ผู้กำกับ : รองอธิการบดีด้านวิชาการ **ผู้ดูแล/ดำเนินการ :** ผอ.สำนักส่งเสริมฯ/คณบดีทุกคณะ **ผู้จัดเก็บข้อมูล:** หัวหน้างานหลักสูตรและมาตรฐานฯ	

คำอธิบาย:

ตัวชี้วัดนี้วัดสัดส่วนของหลักสูตรที่มีการมีส่วนร่วมของชุมชน ปราชญ์ชุมชน ผู้ใช้บัณฑิต และองค์กร/หน่วยงานในพื้นที่ในการจัดการศึกษา ซึ่งรวมถึงการมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางการดำเนินงาน การสอน การบริหาร และการประเมินผล การมีส่วนร่วมนี้สะท้อนการเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้เข้ามามีบทบาทในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ทำให้หลักสูตรสามารถตอบสนองความต้องการที่แท้จริงของตลาดงานและสังคม การมีส่วนร่วมจากหลายภาคส่วนจะช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับหลักสูตร สร้างเครือข่ายความร่วมมือ และเพิ่มโอกาสในการจ้างงานของบัณฑิต ซึ่งเป็นการขับเคลื่อนการพัฒนาท้องถิ่นอย่างบูรณาการ

สูตรการคำนวณ :

ร้อยละหลักสูตรที่ชุมชน/ปราชญ์ ผู้ใช้บัณฑิต ฯ	=	(จำนวนหลักสูตรที่ชุมชน/ปราชญ์ ผู้ใช้บัณฑิต องค์กร/หน่วยงานในพื้นที่มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา/จำนวนหลักสูตรทั้งหมด) × 100

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

- ☐ รายการหลักสูตรที่มีการมีส่วนร่วมของชุมชน/ปราชญ์/ผู้ใช้บัณฑิต/องค์กรในพื้นที่
- ☐ ข้อมูลหลักสูตรทั้งหมดจากระบบ CHE QA Online

ตัวชี้วัดที่ 4	จำนวนหน่วยงานที่ร่วมบันทึกความเข้าใจ (MOU) /บันทึกข้อตกลง (MOA) หลักสูตร Credit Bank
หน่วยวัด : หน่วยงาน	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล :** ปีงบประมาณ พ.ศ.2569
ผู้กำกับ : รองอธิการบดีด้านวิชาการ **ผู้ดูแล/ผู้ดำเนินการ :** ผอ.สำนักส่งเสริมฯ/คณบดีทุกคณะ **ผู้จัดเก็บข้อมูล :** รองผอ.สำนักส่งเสริมฯ /หัวหน้างานหลักสูตรและมาตรฐานฯ	

คำอธิบาย:

ตัวชี้วัดนี้มุ่งวัดความสำเร็จในการสร้างเครือข่ายความร่วมมือด้านวิชาการกับหน่วยงานภายนอกผ่านระบบ Credit Bank ซึ่งเป็นการพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอนแบบยืดหยุ่น เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนในการสะสมหน่วยกิตจากแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย โดยการทำความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน สถาบันการศึกษา และองค์กรท้องถิ่น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงการศึกษาได้อย่างต่อเนื่อง มีคุณภาพ และสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ระบบ Credit Bank จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต สร้างโอกาสทางการศึกษาให้กับประชาชนในท้องถิ่น และยกระดับทักษะของบุคลากรให้ตอบโจทย์การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งอนาคต การมีหน่วยงานพันธมิตรที่เข้าร่วมในระบบนี้จะสะท้อนถึงความสามารถของมหาวิทยาลัยในการสร้างเครือข่ายความร่วมมือ และการยอมรับในคุณภาพมาตรฐานการศึกษาของมหาวิทยาลัย

สูตรการคำนวณ :

นับจำนวนหน่วยงานที่ลงนามในบันทึกความเข้าใจ (MOU) หรือบันทึกข้อตกลง (MOA) หลักสูตร Credit Bank ที่มีผลบังคับใช้ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2569

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

- รายชื่อหน่วยงานที่ร่วมมือบันทึกความเข้าใจ (MOU) หรือบันทึกข้อตกลง (MOA) ที่ลงนามแล้ว
- เอกสารแสดงขอบเขตความร่วมมือในระบบ Credit Bank ของแต่ละหน่วยงาน
- รายงานสรุปผลการดำเนินงานความร่วมมือภายใต้ MOU/MOA
- เอกสารแสดงรายละเอียดหลักสูตรหรือกิจกรรมที่ร่วมดำเนินการ

กลยุทธ์ที่ 1.1.3 ส่งเสริมการผลิตบัณฑิตครูและพัฒนานวัตกรทางการศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่น

ตัวชี้วัดที่ 1	ร้อยละของบัณฑิตครูที่จบจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครที่สอบบรรจุได้และขึ้นบัญชี
หน่วยวัด : ร้อยละ	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล :** ปีงบประมาณ พ.ศ.2569
ผู้กำกับ : รองอธิการบดีด้านวิชาการ **ผู้ดูแล/ผู้ดำเนินการ :** คณบดีคณะครุศาสตร์/ รองคณบดีฝ่ายฝึกประสบการณ์ฯ **ผู้จัดเก็บข้อมูล :** ศูนย์ฝึกประสบการณ์ฯ	

คำอธิบาย:

เพื่อให้บัณฑิตครูที่จบจากมหาวิทยาลัย มีความรู้ความสามารถทำงานตรงตามวิชาชีพและเป็นที่ต้องการของหน่วยงานและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนานักเรียนและการศึกษาของประเทศ

บัณฑิตครูที่จบจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครที่สอบบรรจุได้และขึ้นบัญชี หมายถึง บัณฑิตครูที่จบจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครที่สอบบรรจุผ่านเกณฑ์ของหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ภายหลังสำเร็จการศึกษาแล้ว 1 ปี เทียบกับบัณฑิตหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต หลักสูตรศึกษาศาสตร์บัณฑิต ที่สำเร็จการศึกษาในปีนั้นๆ

สูตรการคำนวณ :

ร้อยละของบัณฑิตครูที่จบจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครที่สอบบรรจุได้และขึ้นบัญชี	=	(จำนวนบัณฑิตที่สอบบรรจุและขึ้นบัญชีผ่านเกณฑ์การคัดเลือกเป็นครู ภายในเวลา 1 ปี/จำนวนบัณฑิตครูทั้งหมดที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษานั้น) X 100

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

- นับจำนวนบัณฑิตครูมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครที่สอบผ่านการบรรจุเข้าทำหน้าที่ครูในโรงเรียนต่างๆ รวมถึงผู้ที่ได้ขึ้นบัญชี รอการบรรจุด้วย ในปีการศึกษา 2568
- จำนวนบัณฑิตครูทั้งหมดที่สำเร็จการศึกษา ในปีการศึกษา 2568

ตัวชี้วัดที่ 2	จำนวนโรงเรียนขนาดเล็กในเขตพื้นที่บริการที่เข้าร่วมการยกระดับคุณภาพการศึกษา
หน่วยวัด : โรงเรียน	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล :** ปีงบประมาณ พ.ศ.2569
ผู้กำกับ : รองอธิการบดีด้านวิชาการ **ผู้ดูแล/ผู้ดำเนินการ :** คณบดีคณะครุศาสตร์ **ผู้จัดเก็บข้อมูล :** รองคณบดีฝ่ายบริหารและแผน/รองคณบดีฝ่ายวิชาการฯ	

คำอธิบาย:

ตัวชี้วัดนี้มุ่งวัดประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยในการส่งเสริมและสนับสนุนการยกระดับคุณภาพการศึกษาในโรงเรียนขนาดเล็กในพื้นที่จังหวัดสกลนครและจังหวัดใกล้เคียง ซึ่งเป็นภารกิจสำคัญของมหาวิทยาลัยราชภัฏในการพัฒนาท้องถิ่น โรงเรียนขนาดเล็กมักประสบปัญหาด้านทรัพยากร บุคลากร และคุณภาพการจัดการเรียนการสอน การดำเนินโครงการยกระดับคุณภาพการศึกษาจะช่วยพัฒนาศักยภาพของครูและนักเรียน ปรับปรุงหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนให้ทันสมัย เสริมสร้างสื่อการเรียนการสอนและเทคนิคการจัดการเรียนรู้ใหม่ รวมทั้งสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยกับโรงเรียนในพื้นที่ เพื่อให้เด็กในชุมชนห่างไกลได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพเท่าเทียมกับเด็กในเมือง การมีส่วนร่วมของโรงเรียนในโครงการนี้จะสะท้อนถึงความสำเร็จในการสร้างความร่วมมือและการยอมรับในบทบาทของมหาวิทยาลัยในการพัฒนาการศึกษาของท้องถิ่น

จำนวนโรงเรียนขนาดเล็กในเขตพื้นที่บริการที่เข้ารวมการยกระดับคุณภาพการศึกษา” หมายถึง จำนวนโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนน้อยกวาที่เกณฑมาตรฐานกำหนด ซึ่งตั้งอยูในเขตพื้นที่รับผิดชอบของ หนวยงาน/โครงการ และไดเขารวมกิจกรรมหรือกระบวนการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ตาม แนวทางหรือแผนงานที่กำหนดไวในโครงการ

หมายเหตุ : โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียนไม่เกิน 120 คน หรือตามเกณฑ์ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

สูตรการคำนวณ :

จำนวนโรงเรียนขนาดเล็กในเขตพื้นที่บริการของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครที่เข้าร่วมโครงการยกระดับคุณภาพการศึกษาในปีงบประมาณ พ.ศ. 2569

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

- รายชื่อโรงเรียนขนาดเล็กที่เข้าร่วมโครงการยกระดับคุณภาพการศึกษา
- ข้อมูลพื้นฐานของแต่ละโรงเรียน (จำนวนนักเรียน ครู และสถานที่ตั้ง)
- เอกสารโครงการหรือแผนการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของแต่ละโรงเรียน
- บันทึกความเข้าใจ (MOU) หรือข้อตกลงความร่วมมือกับโรงเรียนเป้าหมาย
- รายงานกิจกรรมและผลการดำเนินงานในแต่ละโรงเรียน
- หลักฐานการประเมินผลก่อนและหลังการดำเนินโครงการ

- ภาพถ่ายกิจกรรมและเอกสารประกอบการดำเนินงาน

ตัวชี้วัดที่ 3	จำนวนนวัตกรทางการศึกษาที่ได้รับการพัฒนา
หน่วยวัด : คน	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล :** ปีงบประมาณ พ.ศ.2569
ผู้กำกับ : รองอธิการบดีด้านวิชาการ **ผู้ดูแล/ผู้ดำเนินการ :** คณบดีคณะครุศาสตร์ **ผู้จัดเก็บข้อมูล :** รองคณบดีฝ่ายบริหารและแผน/รองคณบดีฝ่ายวิชาการฯ	

คำอธิบาย:

"จำนวนนวัตกรทางการศึกษาที่ได้รับการพัฒนา" หมายถึง จำนวนบุคคลที่มีบทบาทใน การคิดสร้างสรรค ออกแบบ หรือพัฒนาแนวทาง วิธีการ เครื่องมือ หรือสื่อทางการศึกษา และได้รับการสงเสริม สนับสนุน หรืออบรมจากโครงการหรือหนวยงานที่เกี่ยวข่อง เพื่อ ยกระดับศักยภาพในการสรางนวัตกรรมทางการศึกษา ให่สามารถนำไปใช่จริงได่อยางมีประสิทธิภาพ นวัตกรทางการศึกษา : ครู บุคลากรทางการศึกษา นักเรียน นักศึกษา หรือผู่มีสวน เกี่ยวข่องกับการจัดการศึกษา ที่สามารถคิดค่น พัฒนา และประยุกตใช่แนวทางใหมในการ จัดการเรียนรู่ เชน สื่อการเรียนรู่รูปแบบใหม, กระบวนการเรียนการสอนที่สร่างสรรค, เครื่องมือหรือระบบดิจิทัลเพื่อการเรียนรู, แนวทางการประเมินผลที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

สูตรการคำนวณ :

นับจำนวนบุคลากรทางการศึกษาที่ได้รับการพัฒนาให้เป็นนวัตกรทางการศึกษาผ่านโครงการและกิจกรรมต่างๆ ของมหาวิทยาลัยในปีงบประมาณ พ.ศ. 2569

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

- รายชื่อและข้อมูลส่วนบุคคลของนวัตกรทางการศึกษาที่ได้รับการพัฒนา
- โครงการหรือหลักสูตรการพัฒนานวัตกรทางการศึกษาที่จัดขึ้น
- หลักฐานการเข้าร่วมและการสำเร็จการฝึกอบรมของผู้เข้าร่วม
- รายงานผลการประเมินก่อนและหลังการพัฒนา
- หลักฐานการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการถ่ายทอดความรู้ระหว่างนวัตกร

ตัวชี้วัดที่ 4	จำนวนโรงเรียนต้นแบบเชิงพื้นที่ที่มีการขับเคลื่อนให้นักเรียนมีความฉลาดรู้ (PISA) ตามคุณลักษณะ 4 ประการ โดยใช้ PTRU Model	
หน่วยวัด : โรงเรียน		**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล :** ปีงบประมาณ พ.ศ.2569
ผู้กำกับ : รองอธิการบดีด้านวิชาการ **ผู้ดูแล/ผู้ดำเนินการ :** คณบดีคณะครุศาสตร์ **ผู้จัดเก็บข้อมูล :** รองคณบดีฝ่ายบริหารและแผน/รองคณบดีฝ่ายวิชาการฯ		

คำอธิบาย:

“จำนวนโรงเรียนต้นแบบเชิงพื้นที่ที่มีการขับเคลื่อนให้นักเรียนมีความฉลาดรู้ (PISA) ตามคุณลักษณะ 4 ประการ โดยใช้ PTRU Model” หมายถึง จำนวนโรงเรียนในแต่ละ พื้นที่ที่ได้รับการคัดเลือกหรือพัฒนาให้เป็นต้นแบบ ในการจัดการเรียนการสอน โดยมีการ ขับเคลื่อนกระบวนการเรียนรู้ให้นักเรียน เกิดความฉลาดรู้ตามกรอบแนวคิดของ PISA (Programme for International Student Assessment) ซึ่งมุ่งเน้นความสามารถในการใช้ ความรู้จริง และพัฒนา 4 คุณลักษณะสำคัญของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ผ่านการดำเนินงาน ตามกรอบแนวทาง PTRU Model

โรงเรียนต้นแบบเชิงพื้นที่ เป็นโรงเรียนที่ได้รับการคัดเลือกจากเขตพื้นที่/ภูมิภาคให้เป็น ต้นแบบในการพัฒนาการเรียนรู้ เพื่อขยายผลสู่โรงเรียนอื่นในบริเวณเดียวกัน

ความฉลาดรู้ (PISA Literacy) หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการนำความรู้และทักษะในวิชาหลัก (การอ่าน คณิตศาสตร วิทยาศาสตร) ไปใช้ในสถานการณ์จริง โดยเน้นการคิดวิเคราะห์ แก้ปัญหา และการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล

คุณลักษณะ 4 ประการ โดยทั่วไปหมายถึงคุณลักษณะของผู้เรียนที่พึงประสงค์ อาจ ประกอบด้วย เช่น คิดวิเคราะห์และแก้ปัญหา มีความคิดสร้างสรรค์ สื่อสารและทำงาน ร่วมกับผู้อื่นได้ และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง (หรือ Learning Resilience)

PTRU Model เป็นโมเดลหรือกระบวนการในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน ครู และโรงเรียน โดยอาจประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก เช่น P = Pedagogy (การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ) T = Technology (การใช้เทคโนโลยีเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้) R = Research (การใช้ข้อมูล/วิจัย/หลักฐานเชิงประจักษ์ในการพัฒนา) U = Utilization (การนำผลลัพธ์ไปใช้ประโยชน์จริงหรือขยายผล)

สูตรการคำนวณ :

นับจำนวนโรงเรียนต้นแบบเชิงพื้นที่ที่มีการขับเคลื่อนให้นักเรียนมีความฉลาดรู้ (PISA) ตามคุณลักษณะ 4 ประการ โดยใช้ PTRU Model ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2569

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

- รายชื่อโรงเรียนต้นแบบที่ได้รับการรับรองตาม PTRU Model
- แผนการจัดการเรียนการสอนตาม PTRU Model ของแต่ละโรงเรียน
- หลักฐานการดำเนินกิจกรรมตามองค์ประกอบ P-T-R-U ครบถ้วน
- ผลการประเมิน PISA Literacy ทั้ง 4 ด้าน ของนักเรียนในโรงเรียนต้นแบบ

ตัวชี้วัดที่ 5	จำนวนนวัตกรรมหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างคุณลักษณะ 4 ประการ
หน่วยวัด : นวัตกรรม	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล :** ปีงบประมาณ พ.ศ.2569
ผู้กำกับ : รองอธิการบดีด้านวิชาการ **ผู้ดูแล/ผู้ดำเนินการ :** คณบดีคณะครุศาสตร์ **ผู้จัดเก็บข้อมูล :** รองคณบดีฝ่ายบริหารและแผน/รองคณบดีฝ่ายวิชาการฯ	

คำอธิบาย:

“จำนวนนวัตกรรมหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างคุณลักษณะ 4 ประการ” หมายถึง จำนวนแนวทางใหม่ เครื่องมือ วิธีการ หรือรูปแบบของหลักสูตรและการจัดการ เรียนรู้ ที่ได้รับการออกแบบหรือพัฒนา เพื่อ สงเสริมให้นักเรียนเกิดคุณลักษณะสำคัญ 4 ประการ ตามเปาหมายการพัฒนาผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 โดยนวัตกรรมเหลานี้ต้องสามารถ นำไปใชจริงในห้องเรียนหรือในสถานศึกษา และมีผลตอการเรียนรู้ของผู้เรียนอยางชัดเจน

นวัตกรรมหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การออกแบบหรือปรับปรุงเนื้อหา หลักสูตร วิธีการเรียนการสอน เครื่องมือการเรียนรู้ หรือกิจกรรม เพื่อให้เกิดความแปลกใหม่ มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์เปาหมายการพัฒนาผู้เรียน เชน

- หลักสูตรบูรณาการข้ามวิชา (Interdisciplinary Curriculum) - การใชเทคโนโลยีหรือสื่อดิจิทัลในการเรียนรู้
- รูปแบบการเรียนรู้แบบ Active Learning, Project-based Learning - สื่อการเรียนรู้เชิงสรางสรรค์

คุณลักษณะ 4 ประการ ได้แก การคิดวิเคราะห์ การสร้างสรรคนวัตกรรม การสื่อสาร และทำงานรวมกับผู้อื่นได และเรียนรู้ดวยตนเองอยางตอเนื่อง

จำนวนนวัตกรรม หมายถึง จำนวนผลงานหรือแนวทางที่ถูกพัฒนาขึ้นอยางมีรูปธรรม เชน จำนวนหลักสูตรที่พัฒนาใหม่, จำนวนแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผานการประเมินและนำไปใช, จำนวนหน่วยการเรียนรู้ที่สะทอนแนวคิดใหม่

สูตรการคำนวณ :

นับจำนวนนวัตกรรมหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างคุณลักษณะ 4 ประการ ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2569

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

- ☐ เอกสารรายละเอียดนวัตกรรมหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
- ☐ หลักฐานการเชื่อมโยงนวัตกรรมกับการพัฒนาคุณลักษณะ 4 ประการ
- ☐ รายงานการประเมินประสิทธิภาพและผลกระทบของนวัตกรรม
- ☐ หลักฐานการรับรองคุณภาพนวัตกรรมจากผู้เชี่ยวชาญหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- ☐ คู่มือหรือแนวทางการใช้นวัตกรรมสำหรับครูและสถานศึกษา
- ☐ ผลการประเมินความพึงพอใจและข้อเสนอแนะจากผู้ใช้นวัตกรรม
- ☐ หลักฐานการเผยแพร่และถ่ายทอดนวัตกรรมสู่สถานศึกษาเครือข่าย
- ☐ รายงานการติดตามผลการใช้นวัตกรรมในระยะยาว

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ 1.2 บัณฑิตเป็นคนดี มีจิตสาธารณะ มีคุณลักษณะคนไทยตามพระราชดำริด้านการศึกษา และมีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21

กลยุทธ์ที่ : 1.2.1 สนับสนุนและส่งเสริมการจัดกิจกรรมการพัฒนาทักษะนักศึกษาด้วยกระบวนการวิศวกรสังคมและการสร้างเครือข่ายศิษย์เก่า

ตัวชี้วัดที่ 1	จำนวนชุมชนในพื้นที่บริการของมหาวิทยาลัยที่ได้รับการพัฒนาหรือแก้ไขปัญหาด้วยกระบวนการวิศวกรสังคม
หน่วยวัด: ชุมชน	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล:** ปีงบประมาณ พ.ศ. 2569
ผู้กำกับ: รองอธิการบดีด้านกิจการนักศึกษา **ผู้ดูแล/ดำเนินการ:** ผู้ช่วยอธิการบดีด้านพัฒนานักศึกษาและกิจการพิเศษ/ผู้อำนวยการกองพัฒนานักศึกษา **ผู้จัดเก็บข้อมูล:** หัวหน้างานกองพัฒนานักศึกษาทุกคน	

คำอธิบาย:

ตัวชี้วัดนี้มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาและจิตสาธารณะของนักศึกษาผ่านกระบวนการวิศวกรสังคม (Social Engineering) ซึ่งเป็นวิธีการแก้ไขปัญหาของชุมชนอย่างเป็นระบบ โดยใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีร่วมกับการมีส่วนร่วมของชุมชน กระบวนการนี้ประกอบด้วยการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหา การออกแบบและพัฒนาแนวทางแก้ไข การทดลองนำร่อง และการขยายผลสู่การปฏิบัติจริง นักศึกษาจะได้เรียนรู้การทำงานเป็นทีม การสื่อสาร การคิดเชิงระบบ และการสร้างนวัตกรรม ขณะเดียวกันก็ได้ให้บริการวิชาการแก่ชุมชน ปัญหาที่แก้ไขอาจเป็นเรื่องของการเกษตร สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจชุมชน การศึกษา หรือสาธารณสุข การดำเนินงานจะเชื่อมโยงกับรายวิชาการเรียนการสอน โครงการ/กิจกรรมพัฒนานักศึกษา และการบริการวิชาการ โดยมีการติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่องเพื่อให้มั่นใจว่าการแก้ไขปัญหาเกิดผลเป็นรูปธรรม

“จำนวนชุมชนในพื้นที่บริการของมหาวิทยาลัยที่ได้รับการพัฒนาหรือแกไขปญหาดวย กระบวนการวิศวกรสังคม” หมายถึง จำนวนชุมชนในพื้นที่รับผิดชอบของมหาวิทยาลัยที่ ไดรับการพัฒนา หรือไดรับการแกไขปญหาอยางเปนรูปธรรม ผานกระบวนการวิศวกรสังคม ซึ่งเปนกระบวนการทำงานแบบมีสวนรวมที่เนนการแกปญหาเชิงระบบ โดยใชองคความรู จากมหาวิทยาลัยรวมกับภูมิปญญาทองถิ่น” กระบวนการวิศวกรสังคม (Social Engineering Process) คือ กระบวนการทำงานแบบมี สวนรวม ที่เนนการเขาใจปญหาอยางลึกซึ้ง และออกแบบแนวทางแกปญหาเชิงระบบ โดยมัก ประกอบดวยขั้นตอน เชน

- การวิเคราะหขอมูลเชิงลึกของชุมชน
- การมีสวนรวมของคนในพื้นที่
- การออกแบบและทดลองแนวทางแกปญหา (Prototype)
- การติดตาม ประเมินผล และพัฒนาอยางตอเนื่อง
- การขยายผลหรือทำใหเกิดความยั่งยืน

สูตรการคำนวณ :

นับจำนวนชุมชนในพื้นที่บริการของมหาวิทยาลัยที่ได้รับการพัฒนาหรือแก้ไขปัญหาด้วยกระบวนการวิศวกรสังคม

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

- ☐ รายชื่อชุมชนที่เข้าร่วมโครงการ
- ☐ รายงานการศึกษาปัญหาและการวิเคราะห์สาเหตุ
- ☐ แผนการดำเนินงานและแนวทางแก้ไขปัญหา
- ☐ ภาพถ่ายและเอกสารการดำเนินกิจกรรม
- ☐ รายงานผลการประเมินความสำเร็จของโครงการ
- ☐ หนังสือขอบคุณจากชุมชนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ตัวชี้วัดที่ 2	จำนวนนักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการจิตอาสา/จิตสาธารณะ
หน่วยวัด: คน	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล:** ปีงบประมาณ พ.ศ. 2569
ผู้กำกับ: รองอธิการบดีด้านกิจการนักศึกษา **ผู้ดูแล/ดำเนินการ:** ผู้ช่วยอธิการบดีด้านพัฒนานักศึกษาและกิจการพิเศษ/ผู้อำนวยการกองพัฒนานักศึกษา **ผู้จัดเก็บข้อมูล:** หัวหน้างานกองพัฒนานักศึกษาทุกคน	

คำอธิบาย:

ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาจิตสำนึกสาธารณะและความรับผิดชอบต่อสังคมของนักศึกษา โดยการเข้าร่วมกิจกรรมจิตอาสาต่าง ๆ ที่จัดขึ้นทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย กิจกรรมจิตอาสาหมาย รวมถึงการให้บริการชุมชน การช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การส่งเสริมการศึกษา การดูแลผู้สูงอายุ การช่วยเหลือในภาวะฉุกเฉินและภัยพิบัติ การรณรงค์เรื่องสำคัญต่าง ๆ และกิจกรรมเพื่อสังคมอื่น ๆ นักศึกษาที่เข้าร่วมจะได้เรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่น การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การเข้าใจและเห็นใจปัญหาของผู้อื่น และการเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพ การเข้าร่วมกิจกรรมจิตอาสาจะช่วยสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามคุณลักษณะคนไทย 4 ประการ ได้แก่ การมีจิตสาธารณะ การมีวินัยในตนเอง การยึดมั่นในความถูกต้อง และการมีจิตสำนึกที่ดีต่อบ้านเมือง

สูตรการคำนวณ :

จำนวนนักศึกษาที่เข้าร่วม = ผลรวมของนักศึกษาทั้งหมดที่เข้าร่วมโครงการจิตอาสา/จิตสาธารณะในปีงบประมาณ พ.ศ. 2569

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

- ☐ รายชื่อนักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการจิตอาสา/จิตสาธารณะ
- ☐ โครงการ/กิจกรรมจิตอาสาที่จัดขึ้นพร้อมรายละเอียด
- ☐ ภาพถ่ายการดำเนินกิจกรรมจิตอาสา
- ☐ รายงานผลการประเมินกิจกรรมจิตอาสา
- ☐ ใบรับรองการเข้าร่วมกิจกรรมจิตอาสาของนักศึกษา

ตัวชี้วัดที่ 3	จำนวนเครือข่ายศิษย์เก่าระดับจังหวัดและระดับหลักสูตร
หน่วยวัด: เครือข่าย (เครือข่ายระดับจังหวัด/เครือข่ายระดับหลักสูตร)	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล:** ปีงบประมาณ พ.ศ. 2569
ผู้กำกับ: รองอธิการบดีด้านกิจการนักศึกษา **ผู้ดูแล/ดำเนินการ:** ผู้อำนวยการกองพัฒนานักศึกษา **ผู้จัดเก็บข้อมูล:** หัวหน้างานแนะแนวและศิษย์เก่าสัมพันธ์	

คำอธิบาย:

ตัวชี้วัดนี้มุ่งสร้างเครือข่ายความร่วมมือและการสนับสนุนระหว่างศิษย์เก่ากับมหาวิทยาลัย รวมทั้งการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างศิษย์เก่าด้วยกัน เครือข่ายศิษย์เก่าระดับจังหวัดจะจัดตั้งขึ้นใน 4 จังหวัดหลักในพื้นที่บริการ ได้แก่ สกลนคร หนองคาย บึงกาฬ และหนองบัวลำภู โดยแต่ละจังหวัดจะมีคณะกรรมการเครือข่ายที่ทำหน้าที่ประสานงานกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การจัดงานสานสัมพันธ์ การให้ทุนการศึกษา การแนะแนวการศึกษาต่อ การสร้างโอกาสการทำงาน และการสนับสนุนโครงการพัฒนาท้องถิ่น ส่วนเครือข่ายระดับหลักสูตรจะเป็นการรวมตัวของศิษย์เก่าที่จบจากหลักสูตรเดียวกันเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้เฉพาะทาง การอัปเดตองค์ความรู้ใหม่ การสร้างโอกาสทางธุรกิจ และการพัฒนาวิชาชีพ การมีเครือข่ายศิษย์เก่าที่เข้มแข็งจะช่วยเพิ่มภาพลักษณ์และความน่าเชื่อถือของมหาวิทยาลัย รวมทั้งเป็นแหล่งสนับสนุนทรัพยากรและการพัฒนาบัณฑิตในอนาคต

สูตรการคำนวณ :

จำนวนเครือข่ายศิษย์เก่า = จำนวนเครือข่ายระดับจังหวัด + จำนวนเครือข่ายระดับหลักสูตรที่จัดตั้งขึ้นและดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

- ☐ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการเครือข่ายศิษย์เก่า
- ☐ รายชื่อสมาชิกเครือข่ายศิษย์เก่าแต่ละระดับ
- ☐ รายงานกิจกรรมของแต่ละเครือข่าย
- ☐ หลักฐานการประชุมและการดำเนินงานของเครือข่าย

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ 1.3 บัณฑิตเป็นคนดี มีจิตสาธารณะ มีคุณลักษณะคนไทยตามพระราชดำริด้านการศึกษา และมีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21

กลยุทธ์ที่ : 1.3.1 : การส่งเสริมให้อาจารย์พัฒนาศักยภาพทั้งด้านคุณวุฒิการศึกษาตำแหน่งทางวิชาการและสมรรถนะวิชาชีพ

ตัวชี้วัดที่ 1	อาจารย์ได้รับการพัฒนาศักยภาพทั้งด้านคุณวุฒิการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการและสมรรถนะวิชาชีพ
หน่วยวัด: ร้อยละ	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล:** ปีงบประมาณ พ.ศ. 2569
ผู้กำกับ: รองอธิการบดีด้านบริหาร **ผู้ดูแล/ดำเนินการ:** ผู้อำนวยการสำนักงานอธิการบดี/ผู้อำนวยการกองกลาง/คณบดีทุกคณะ **ผู้จัดเก็บข้อมูล:** หัวหน้างานบริหารบุคคลและนิติการ	

คำอธิบาย:

ตัวชี้วัดนี้สะท้อนคุณภาพของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยในด้านคุณวุฒิการศึกษาขั้นสูงสุด ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการยกระดับมาตรฐานการศึกษาและการวิจัย อาจารย์ที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกจะมีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางสูง มีประสบการณ์ในการทำวิจัยและการสร้างองค์ความรู้ใหม่ สามารถถ่ายทอดความรู้ที่ทันสมัยและลึกซึ้งให้กับนักศึกษา และสามารถให้คำปรึกษาทางวิชาการแก่ชุมชนและสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ การมีอาจารย์ที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกในสัดส่วนที่เหมาะสมจะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของมหาวิทยาลัย การได้รับการยอมรับจากสังคม และการสร้างผลงานวิจัยที่มีคุณภาพ มหาวิทยาลัยจึงมีนโยบายส่งเสริมให้อาจารย์ศึกษาต่อในระดับปริญญาเอก โดยการให้ทุนการศึกษา การลาศึกษา การจัดตารางสอนที่เหมาะสม และการสนับสนุนด้านการเงินและสวัสดิการต่าง ๆ

สูตรการคำนวณ :

ร้อยละอาจารย์ที่มีปริญญาเอก = (จำนวนอาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก / จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมด) × 100

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

- ☐ รายชื่ออาจารย์ประจำทั้งหมดพร้อมคุณวุฒิการศึกษา
- ☐ สำเนาวุฒิการศึกษาของอาจารย์ทุกคน
- ☐ หลักฐานการรับรองคุณวุฒิจากกระทรวงการอุดมศึกษา
- ☐ รายงานสถิติอาจารย์จำแนกตามคุณวุฒิ
- ☐ แผนพัฒนาคุณวุฒิอาจารย์ระยะ 5 ปี

ตัวชี้วัดที่ 2	ร้อยละอาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
หน่วยวัด: ร้อยละ	**ปีที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล:** ปีงบประมาณ พ.ศ. 2569
ผู้กำกับ: รองอธิการบดีด้านวิชาการ **ผู้ดูแล/ดำเนินการ:** ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน/คณบดีทุกคณะ **ผู้จัดเก็บข้อมูล:** หัวหน้างานส่งเสริมและพัฒนาวิชาการ	

คำอธิบาย:

ตัวชี้วัดนี้แสดงถึงความก้าวหน้าและความเชี่ยวชาญทางวิชาการของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัย ตำแหน่งทางวิชาการประกอบด้วย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ การได้รับตำแหน่งทางวิชาการแสดงให้เห็นว่าอาจารย์มีความสามารถในการสอน การวิจัย การบริการวิชาการ และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในระดับสูง รวมทั้งมีผลงานทางวิชาการที่ได้รับการยอมรับ อาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการจะเป็นแบบอย่างและที่ปรึกษาสำหรับอาจารย์รุ่นใหม่ สามารถเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการประเมินหลักสูตร การวิจัย และการพัฒนาวิชาการ การมีอาจารย์ที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการในสัดส่วนที่สูงจะช่วยยกระดับภาพลักษณ์และมาตรฐานของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยจึงมีการส่งเสริมให้อาจารย์ทำผลงานทางวิชาการ จัดอบรมเชิงปฏิบัติการ ให้คำปรึกษาและความช่วยเหลือในการเขียนผลงานวิชาการ และมีระบบการให้รางวัลและการยกย่องเชิดชูเกียรติ

สูตรการคำนวณ :

ร้อยละอาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการ = (จำนวนอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ / จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมด) × 100

ข้อมูล/หลักฐานที่ต้องรายงาน :

- ☐ รายชื่ออาจารย์ประจำทั้งหมดพร้อมตำแหน่งทางวิชาการ
- ☐ หนังสือแต่งตั้งตำแหน่งทางวิชาการ
- ☐ ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ที่ใช้ขอตำแหน่ง
- ☐ รายงานสถิติอาจารย์จำแนกตามตำแหน่งทางวิชาการ
- ☐ แผนส่งเสริมการขอตำแหน่งทางวิชาการ